

UZASADNIENIE

P. N. wystąpił przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w C. o zapłatę 10.000 zł tytułem odszkodowania za naruszenie jego praw jako osoby odbywającej karę pozbawienia wolności.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że przebywając w zakładzie karnym jako osoba niepaląca osadzony był w celi wraz z osobami palącymi, co powodowało zagrożenie jego zdrowia i życia. W toku postępowania powód wskazywał, że w okresie od 13 maja 2018 r. do 22 maja 2018 r. przebywał na Oddziale I w pawilonie C/1 w celi nr 3 gdzie przebywało łącznie 5 osób, w tym również powód deklarujący się jako osoba niepaląca oraz jedna osoba paląca.

Pozwany Skarb Państwa - Dyrektor Zakładu Karnego w C. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że zarzuty podnoszone w pozwie nie znajdują oparcia w stanie faktycznym i prawnym. Strona pozwana wskazała, że powód nie poparł twierdzeń zawartych w pozwie żadnymi dowodami. Powód w pozwanej jednostce przebywał w okresie od 25 września 2017 r. do 27 lutego 2018 r. oraz od 22 marca 2018 r. do chwili obecnej. W okresie objętym pozwem tj. od 13 do 22 maja 2018 r. pozwany przebywał w celi nr 101 na oddziale C II (jeden dzień) oraz celi nr 3 na oddziale C I. W tym okresie przebywał w celach dla niepalących wraz z osobami deklarującymi się jako niepalący. Podczas pobytu nie zgłaszał wychowawcy żadnych zastrzeżeń dotyczących rozmieszczenia, nie zgłaszał skarg w zakresie palenia papierosów przez współosadzonych. Ponadto cele mieszkalne są wizytowane przez funkcjonariuszy służby więziennej, którzy nie zauważyli, aby w celi palono wyroby tytoniowe.

Sąd Rejonowy w Zambrowie wyrokiem z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt I C 314/18 w punkcie I powództwo oddalił; w punkcie II odstąpił od obciążania powoda P. N. kosztami procesu.

Powyższe orzeczenie zapadło w tak ustalonym stanie faktycznym:

P. N. ur. (...) przebywa w Zakładzie Karnym w C. i odbywa karę pozbawienia wolności. P. N. w dniu 13 maja 2018 r. przebywał w celi nr 101 na oddziale C II, a od 13 maja 2018 r. do 22 maja 2018 r. przebywał w Oddziale C-1 w celi nr 3. P. N. deklarował się jako osoba niepaląca. W celi nr 101 przebywał wraz z osobami niepalącymi. W celi nr 3 wraz z P. N. przebywało jeszcze 5 innych osadzonych: J. G., K. K., M. K., H. S., S. T.. Wszyscy osadzeni przebywający w tym okresie w celi nr 3 również deklarowali się jako niepalący. W. J. G. na dzień 17 kwietnia 2018 r. również deklarował się jako osoba niepaląca, w późniejszym czasie zaczął palić.

P. N. nie zgłaszał wychowawcy zastrzeżeń dotyczących rozmieszczenia, nie zgłaszał skarg w zakresie palenia papierosów przez współosadzonych.

W czasie licznych wizytacji cel mieszkalnych w których przebywał P. N., a dokonywanych przez funkcjonariuszy służby więziennej nie zauważono aby w celach palono wyroby tytoniowe.

Aktualnie P. N. odbywa karę pozbawienia wolności i jest zakwaterowany w pawilonie C w celi nr 216. W okresie od 13 maja 2018 r. do 27 maja 2018 r. zakwaterowany był w pawilonie C oddziale II w celi nr 101 i oddziale I w celi nr 3 – cele w tym pawilonie nie są monitorowane.

W Zakładzie Karnym w C. corocznie dokonywane są przeglądy przewodów kominowych i wentylacji w celach mieszkalnych oraz pomieszczeniach sanitarnych. Każda cela mieszkalna oraz każde pomieszczenie sanitarne wyposażone są w system wentylacji naturalnej (kratka wentylacyjna). W każdej celi mieszkalnej znajduje się okno. Osadzeni mają nieograniczoną możliwość otwierania okien w celach.

W tak ustalonym stanie faktycznym powództwo według Sądu Rejonowego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał na treść art. 417 § 1 kc, zgodnie z którym Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Zasadniczą przesłanką tej odpowiedzialności, jest wystąpienie szkody u osoby wnoszącej powództwo.

Sąd Rejonowy ocenił, że roszczenie powoda wywiedzione zostało z rzekomej krzywdy powstałej w związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności w pozwanej jednostce penitencjarnej. Powód zarzucił pozwanemu naruszenie zasad odbywania kary pozbawienia wolności przez osadzenie go w celi z osobą palącą. Sąd I instancji wyjaśnił, że podstawę prawną do żądania zadośćuczynienia w sytuacji powoda mógłby stanowić również przepis art. 445 § 1 kc, zgodnie z którym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną w wyniku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Przy tym przytoczył treść art. 448 kc zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Jednocześnie Sąd I instancji wskazał na art. 102 pkt 1 kkw z którego wynika, że skazany ma prawo do odpowiedniego ze względu na zachowanie zdrowia wyżywienia, odzieży, warunków bytowych, pomieszczeń oraz świadczeń zdrowotnych i odpowiednich warunków higieny. Przy tym zgodnie z art. 110 § 4 kkw przy umieszczeniu skazanego w celi mieszkalnej bierze się pod uwagę w szczególności: 1) decyzję klasyfikacyjną, 2) konieczność oddzielenia skazanego od tymczasowo aresztowanego, 3) potrzebę zapewnienia porządku oraz bezpieczeństwa w zakładzie karnym, 4) zalecenia lekarskie, psychologiczne i rehabilitacyjne, 5) potrzebę kształtowania właściwej atmosfery wśród skazanych.

Wyjaśnił, że Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno – porządkowego wykonywania kary pozbawiania wolności wskazuje sposób i czas przeprowadzenia przez funkcjonariusza ze skazanym rozmowy informacyjnej oraz określa czas w jakim wychowawca przeprowadza ze skazanym rozmowę wstępna mającą na celu ustalenie niezbędnych informacji, zapewniających prawidłowe wykonanie kary pozbawienia wolności (§ 3, § 8, § 9 pkt 2).

Sąd I instancji wyjaśnił, że do elementów sprawdzania informacji dotyczących osoby osadzonego i warunków, w jakich odbywać będzie on karę pozbawienia wolności należy także ustalenie, czy przyjmowany do jednostki penitencjarnej jest osobą palącą, czy też nie. Osobno osadza się palących i niepalących, mając na uwadze potrzebę ochrony zdrowia oraz odpowiednich warunków bytowych tych ostatnich. Według § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 września 2017 r. w sprawie szczegółowych warunków używania wyrobów tytoniowych, w tym nowatorskich wyrobów tytoniowych, lub papierosów elektronicznych na terenie obiektów jednostek organizacyjnych lub organów podległych lub nadzorowanych przez Ministra Sprawiedliwości i (...) Obsługującego Ministra Sprawiedliwości, a także w środkach przewozu osób używanych przez te przedmioty, na terenie aresztów śledczych oraz zakładów karnych typu zamkniętego dopuszcza się możliwość używania wyrobów tytoniowych przez osadzonych w celach mieszkalnych, które są wyodrębnione w taki sposób, aby dym wyrobu tytoniowego, w tym substancje uwalniane za pomocą nowatorskiego wyrobu tytoniowego lub para z papierosów elektronicznych, nie docierał do osób niepalących i nie oddziaływał na nie. Dla osadzonych używających wyrobów tytoniowych wyznacza się odrębne cele mieszkalne (ust. 2).

Sąd I instancji po przeanalizowaniu regulacji ustawowych mających zastosowanie w niniejszej sprawie podkreślił, że to na powodzie spoczywał ciężar dowodu i wykazania działania/ zaniechania pozwanego z którego powstałaby krzywda dla powoda, istnienia tejże krzywdy niemajątkowej oraz związku przyczynowego między jednym a drugim (art. 6 kc).

Sąd Rejonowy oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy doszedł do przekonania, że nie było podstaw do uwzględnienia roszczeń zgłoszonych przez powoda, bowiem powyższych przesłanek powód nie udowodnił. Brak wykazania zdarzenia powodującego krzywdę (powodany nie uchybił w/w przepisom) oraz brak jakiegokolwiek krzywdy po stronie powoda.

Powód deklarował, że jest osobą niepalącą i zgodnie ze swoją deklaracją został umieszczony w celi dla niepalących. W okresie objętym pozwem, tj. od 13 maja 2018 r. do 22 maja 2018 r. przebywał w celi nr 101 na oddziale C II oraz

celi nr 3 na oddziale C I. W tym okresie przebywał w celach dla niepalących wraz z osobami deklarującymi się jako niepalący. Strona pozwana umieściła powoda w celi dla niepalących.

Sąd Rejonowy podkreślił, że powód w żaden sposób nie wykazał, poza swoimi twierdzeniami, aby inni współosadzeni palili w celi papierosy. Przy tym wyjaśnił, że nawet gdyby przyjąć twierdzenia powoda za wiarygodne co do faktu, iż jedna osoba była paląca, to okoliczność powyższa nie stanowi przejawu złej woli pozwanego i nie może on ponosić odpowiedzialności za niezgodne z przepisami zachowania innych więźniów. Tym bardziej, iż pozwany nie wykazał żadnej krzywdy, jakiej doznał i jej rozmiaru.

Sąd I instancji uznał, że nie było podstaw do przyjęcia, że sposób rozmieszczenia osadzonych w pozwanej jednostce był niezgodny z prawem, bowiem nadzór nad prawidłowością wykonywania kary pozbawienia wolności sprawuje sędzia penitencjarny, sam powód nie wskazywał, aby w związku z tym kierował skargi do sędziego penitencjarnego. Powód nie udowodnił również faktu ignorowania zgłaszanych skarg przez wychowawcę, powołując się jedynie na swoje subiektywne twierdzenia i odczucia.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że oddalił wniosek dowodowy powoda o zażądanie nagrań z monitoringu, gdyż nagrania te dotyczyły czasu nie objętego żądaniem pozwu.

Reasumując Sąd Rejonowy wskazał, że warunki odbywania kary przez powoda były adekwatne do tego, jakie miała obowiązek zapewnić administracja jednostki penitencjarnej na podstawie obowiązujących przepisów, w tym między innymi Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno – porządkowego wykonywania kary pozbawiania wolności.

Mając te okoliczności na uwadze Sąd I instancji oddalił powództwo, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

Sąd Rejonowy o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 102 kpc w punkcie II wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód.

W wywiedzionym środku odwoławczym zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów postępowania, ustawy zasadniczej. Zarzucił niedopełnienie szeregu czynności, które miały doprowadzić do pominięcia istotnych okoliczności. Podniósł, że nie odniesiono się do kwestii dotyczących prawa karnego materialnego co według skarżącego stanowi naruszenie art. 433 § 2 i art. 457 § 3 kpk. Zarzucił, że postępowanie prowadzone było w sposób stronniczy, bagatelizowano powoda, zaniechano weryfikacji kluczowych okoliczności, oddalając wniosek dowodowy powoda o żądanie nagrań z monitoringu które uzasadniałyby żądanie pozwu.

Podniósł, że wydruk (dotyczący przebywania powoda z innymi niepalącymi skazanymi) został sfalszowany, a pozwany nie przedstawił żadnych dowodów osobowych, w tym osób zajmujących wspólnie z powodem celę nr 101.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie wyroku i skierowanie do ponownego rozpoznania.

Pozwany wnosil o oddalenie apelacji powoda w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własną dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również dokonane w jej wyniku ustalenia faktyczne stanowiące podstawę orzekania oraz rozważania prawne. Skarżący podniesionymi w apelacji zarzutami skutecznie ich nie podważył.

Wskazania wymaga, że apelujący zawarł zarzuty natury procesowej skupiające się na aspekcie palenia tytoniu przez współosadzonego w celi, w której przebywał, doszukując się w tych okolicznościach wyrządzenia krzywdy i formułując na tej podstawie żądanie zasądzenia kwoty 10.000 zł.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 233 § 1 i 2 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebraniem materiałem dowodowym. Jest to podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (patrz: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1996 r.. II CRN 173/95, nie publ.). W orzeczeniu z dnia 10.06.1999 r. (II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655).

Podkreślić należy, że stawiając sądowi zarzut w zakresie oceny dowodów nie wystarczy stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, poprzez odwołanie się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego, nie odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien zatem wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 20 grudnia 2006 r., VI ACa 567/06).

Apelujący powód nie wykazał aby Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok dopuścił się nadużycia zasady swobodnej oceny dowodów oceniając te dowody w sposób dowolny i niezgodny z zasadami logiki. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd I instancji oceniając materiał dowodowy miał na względzie dowody z dokumentów dostarczone przez pozwanego. Zarzucając zaś sfalszowanie tych dokumentów powód nie wskazał na czym miałyby ono polegać. Oceniając zaś wiarygodność i moc dowodową Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia, ani reguł logicznego myślenia, ani zasad doświadczenia życiowego.

Przede wszystkim z dokumentów dostarczonych przez pozwanego Skarb Państwa – Dyrektora Zakładu Karnego w C. wynika, że w okresie objętym w pozwie tj. od 13 maja 2018 r. do 22 maja 2018 r. powód przebywał w celi nr 3, w pawilonie C na Oddziale I oraz w dniu 13 maja w celi nr 101, pawilonu C, na Oddziale II. Wszyscy osadzeni, którzy w okresie od 13 maja 2018 r. do 22 maja 2018 r. wspólni z nim zajmowali celę nr 3 w osobach: J. G., K. K., M. K., H. S. oraz S. T. deklarowali się jako niepalący. Jednocześnie z notatki sporządzonej przez starszego wychowawcę D. Penitencjarnego ZK w C. wynika, że osadzony P. N. nie zgłaszał żadnych uwag co do rozmieszczenia.

W takiej sytuacji jedynym dowodem przemawiającym za tym, że powód przebywał w celi z osobą palącą są zeznania samego powoda, który wyjaśniał, że osobą palącą był J. lub J. G.. Przy tym bezsprzecznie z deklaracji skazanego J. G. wynika, że na dzień 17 kwietnia 2018 r. deklarował się jako osoba niepaląca. Jednocześnie z tej samej deklaracji wynika, że już na dzień 24 maja 2018 r. zadeklarował się istotnie jako osoba paląca. Jednakże w ww. dacie powód nie przebywał już w celi nr 3 pawilonu C, oddziału I.

Analiza protokołu rozprawy, która miała miejsce przed Sądem Rejonowym w dniu 22 października 2018 r. wskazuje, że Przewodnicząca pouczyła powoda o treści art. 6 kc, który stanowi że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. To strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Ciężar tzw. instruowania, spoczywający na stronach, jest ciężarem procesowym. Zaznaczyć należy, że powód poza wnioskiem dowodowym o dostarczenie z nagrań monitoringu w celi - w której obecnie przebywa (cela nr 6 pawilonu A I) nie domagał się przeprowadzenia żadnego dowodu, mającego świadczyć o okolicznościach stanowiących uzasadnienie pozwu. W szczególności nie wnioskował o przesłuchanie w charakterze świadka J. G..

Odnosząc się natomiast do zarzutu oddalenia wniosku dowodowego w zakresie złożenia do akt sprawy nagrań z monitoringu w celi nr 6, Pawilonu A I to wskazać należy, że wniosek ten dotyczył okresu, który nie jest objęty pozwem.

Przeprowadzenie tego dowodu nie miałyby istotnego znaczenia w niniejszej sprawie. Przedmiotem bowiem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc).

W kwestii sformułowanego w apelacji zarzutu braku inicjatywy dowodowej po stronie Sądu I instancji to wskazać należy, że procedura cywilna umożliwia wprowadzenie przez sąd dowodu niezgłoszonego przez stronę, jednakże ma ona charakter wyjątkowy i nie może być stosowana w oderwaniu od zasady kontradyktoryjności i równości stron w procesie. Regułą jest, że inicjatywa dowodowa należy do stron i sąd nie jest uprawniony do wyłączenia ich w tym zakresie, albowiem w przeciwnym razie przyjąłby rolę ich pełnomocnika. Dopuszczenie dowodu z urzędu winno nastąpić jedynie wówczas, gdy taka potrzeba jest szczególnie uzasadniona lub oczywista i to tylko pod warunkiem, że sąd ma wiedzę o istnieniu danego dowodu. Z prawem dopuszczenia dowodu z urzędu nie wiąże się obowiązek poszukiwania dowodów przez sąd. Takie działanie sądu musiałoby zostać potraktowane jako naruszenie zasady równości stron. Nadto skorzystanie z powyższej możliwości przez Sąd winno mieć miejsce tylko w sytuacjach wyjątkowych, wymagających ochrony interesu publicznego, także gdy istnieje podejrzenie, że strony prowadzą proces fikcyjny lub zmierzają do obejścia prawa, a ponadto w razie rażącej nieporadności strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika, która mimo niezbędnych pouczeń uzyskanych na podstawie art. 5 k.p.c. nie jest w stanie przedstawić środków dowodowych w celu uzasadnienia swoich twierdzeń, powinien dopuścić dowód z urzędu.

Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Na marginesie wyłącznie należy zasygnalizować, że Sąd zobowiązał pozwanego do udzielenia informacji czy w okresie objętym pozwem tj. od 13 maja 2018 roku do 22 maja 2018 roku powód przebywał w celi monitorowanej. Z pisma, które wpłynęło do Sądu Rejonowego w dniu 19 listopada 2018 r. wynika, że we wskazanym okresie powód przebywał w budynku C w którym cele nie są monitorowane. Jednocześnie powód w apelacji nie wskazuje na dowód, którego przeprowadzenie miałyby mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podkreślenia wymaga, że oceniając prawnie dochodzone przez powoda roszczenia, to zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, że brak jest podstawy faktycznej do uwzględnienia roszczenia o odszkodowanie. Szkodą wynagradzaną na podstawie art. 445 k.c. może być uszczerbek powstały w związku z wywołaniem schorzenia, ale także okoliczność istotnego pogorszenia się dotychczasowego stanu zdrowia. Występując z takim żądaniem powód powinien zatem wskazać, na powstałą szkodę ale także, że jego schorzenie pozostaje w związku z osadzeniem w placówce penitencjarnej. Tymczasem ani w pozwie, ani w toku całego postępowania powód nie wskazywał na powstałą szkodę, a jedynie możliwość jej wystąpienia w przyszłości.

Dla majątkowej ochrony dóbr osobistych podstawowe znaczenie ma natomiast art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego, sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Sąd orzekający może, ale nie musi go przyznać. Wynika to zarówno z samej treści art. 448 k.c., jak i z funkcji zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Roszczenia wynikające z art. 448 k.c. nie mają charakteru penalnego. Sąd oceniając zarówno możliwość zasądzenia jak i wysokość odpowiedniej sumy pieniężnej musi wziąć pod uwagę kompensacyjny - a nie represyjny - charakter zadośćuczynienia.

Do zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. konieczne jest dokonanie przez sąd, na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych konkretnego przypadku, oceny, czy spełnione są przesłanki do uwzględnienia tego środka ochrony dóbr osobistych. Podstawą odmowy zastosowania środka przewidzianego w art. 448 k.c. może być m.in. nieznaczny rozmiar krzywdy, czy niewłaściwe zachowanie poszkodowanego. Istotny jest również rodzaj naruszonego dobra, ciężar gatunkowy poszczególnych dóbr osobistych nie jest bowiem jednakowy i nie wszystkie dobra osobiste zasługują na jednakowy poziom ochrony za pomocą środków o charakterze majątkowym. W orzecznictwie i w doktrynie panuje zgoda co do tego, że takie dobra jak życie, wolność, zdrowie i dobre imię są szczególnie i podlegają wzmożonej ochronie. Ponadto, sąd musi zbadać nasilenie złej woli oraz celowość zastosowania tego środka.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy trzeba wskazać, że o ile nawet uznać, że okoliczność palenia papierosów przez współwięźnia w okresie od 13 maja 2018 do 22 maja 2018 r. miała miejsce to nie stanowiłaby wystarczającej podstawy do uznania, że dobra osobiste powoda zostały naruszone, zwłaszcza w stopniu uzasadniającym przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Przede wszystkim gdyby takie zdarzenie miało miejsce, to trwałoby to zaledwie 9 dni. Jednocześnie należy podkreślić, że skoro apelujący nie składał żadnych pisemnych zastrzeżeń co do zachowania się współwięźnia, nie wniósł o przeniesienie do innej celi, jako zasadny jawi się wniosek, że ewentualny fakt łamania tej zasady przez współwięźnia nie był dla niego uciążliwy.

Sąd odwoławczy podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 19 kwietnia 2006 r. w sprawie II PK 245/05, że nieznaczny rozmiar krzywdy, czy też niewielki stopień złej woli, bądź jej brak uzasadnia odmowę przyznania zadośćuczynienia, nawet przy naruszeniu dóbr osobistych. Wynika to z faktu, że pozbawienie wolności pociąga za sobą element cierpienia i poniżenia. Podkreślić należy wyraźnie, że powód w pozwie nie zarzucał, by osadzono go celi dla palących. Okoliczność, że taka sytuacja mogła mieć miejsce w celi dla niepalących, w których powód odbywał karę, nie może obciążać pozwanego i uzasadniać samoistnie żądania powoda.

Wskazać należy, że żądanie zadośćuczynienia (art. 448 kc) jest uzależnione jest od wielu różnych okoliczności, w tym między innymi od długotrwałości przebywania w niespełniającej standardów celi, uciążliwości z tym związanych, poczucia krzywdy i jego stopnia oraz od pozostałych warunków izolacji, które mogą zwiększać poczucie krzywdy lub je osłabiać, a nawet sprawiać, że w ogóle nie powstało (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2011 r., V CSK 489/10 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11).

Okoliczność, że powód obecnie odbywa karę pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym nie stanowi podstawy do uznania, że na skutek odbywania kary powstał jakikolwiek rozstrój zdrowia. Zgodnie bowiem z brzmieniem przepisu art. 96 Kodeksu karnego wykonawczego skazani z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi, upośledzeni umysłowo, uzależnienie od alkoholu i innych substancji psychoaktywnych oraz skazani za przestępstwa z art. 197 – 203 Kodeksu karnego, odbywają karę pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym. Tym samym nie sposób uznać, że na skutek okoliczności stanowiących uzasadnienie pozwu powód rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

Na podstawie art. 102 kpc Sąd mając na uwadze sytuację majątkową powoda odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu za II instancję.